

Sygn. akt II Ca 762/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSO Dariusz Mizera
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. Oddział w Ł.

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 22 września 2014 roku, sygn. akt I C 63/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 762/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Opocznie po rozpoznaniu sprawy z powództwa S. Z. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział (...) w Ł. o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

1. nakazał pozwanej (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział (...) w Ł. demontaż urządzeń energetycznych składających się na napowietrzną linię elektroenergetyczną 15kV z nieruchomości powoda S. Z. położonej we wsi P., gmina P. oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...) i przebudowę linii elektroenergetycznej poprzez: likwidację słupa narożnego N o nr (...), posadowienie zdemontowanego słupa krańcowego (...) (z odłącznikiem) o nr (...) w miejsce słupa narożnego nr (...) jako krańcowego z przesunięciem jego lokalizacji bliżej granicy przedmiotowej działki nr (...) z działką (...) (droga) o około 3,5 m (z zachowaniem dostępu do rękodojeści napędu odłącznika od zewnętrznej strony ogrodzenia działki), ułożenie linii kablowej po wewnętrznej stronie granic działki powoda nr (...) w odległości około 1 m od granicy z działkami nr (...), zgodnie z mapą sytuacyjno-wysokościową z naniesioną trasą przebudowy linii elektroenergetycznej w zmodyfikowanej wersji pierwszej załączoną do opinii uzupełniającej biegłego H. C. z dnia 18.07.2014 r. (k. 402 akt sprawy), w terminie półtora roku od uprawomocnienia się wyroku;

2. zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w L. Oddział (...) w Ł. na rzecz powoda S. Z. kwotę 750,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sadu Rejonowego:

Na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) w dniu 9 września 2011 r. przed Notariuszem A. P. prowadzącym Kancelarię Notarialną w O. powód S. Z. nabył od Gminy P. działkę oznaczoną w ewidencji gruntów numerem (...)o powierzchni 0,4087 ha położoną we wsi P., powiat (...), województwo (...).

Powód został wyłoniony jako nabywca nieruchomości w wyniku przetargu ustnego nieograniczonego. W ogłoszeniu o przetargu informowano, że nieruchomość nie posiada obciążeń i nie jest przedmiotem żadnych zobowiązań.

Przedmiotowa działka powstała z podziału działki nr (...) o powierzchni 0,4490 ha położonej we wsi P. na działki nr (...) o powierzchni 0,0403 ha i działki nr (...) o powierzchni 0,4087 ha, zatwierdzonego na podstawie decyzji Wójta Gminy P. z dnia 1 lipca 2010 r. znak (...). Działka oznaczona nr (...) wchodziła w skład nieruchomości stanowiącej własność Gminy P., dla której w Sądzie Rejonowym w Opocznie prowadzona była księga wieczysta Kw nr (...). Podstawą ujawnienia w księdze wieczystej prawa własności Gminy P. m. in. do tej nieruchomości była prawomocna decyzja Wojewody (...) z dnia 20.08.2009r. GN. (...)(...).

W w/w akcie notarialnym Rep. A Nr (...) M. S. stawający w imieniu zbywcy nieruchomości - Gminy P. oświadczył, że działka nr (...) nie jest dzierżawiona ani obciążona żadnymi długami i prawami osób trzecich, jak również ograniczeniami w rozporządzaniu i stanowi tereny zabudowy mieszkalnej oraz lasy i grunty leśne.

Działy III i IV księgi wieczystej Kw nr (...) nie zawierały żadnych wpisów.

Dla nieruchomości oznaczonej numerem działki (...) położonej we wsi P. aktualnie urządzona jest w Sądzie Rejonowym w Opocznie księga wieczysta Kw nr (...). Dział III księgi wieczystej nie zawiera wpisu.

Linia średniego napięcia (SN) zlokalizowana na działce nr (...) przebiega przez środek tejże działki na całej jej długości. Słup energetyczny posadowiony na przedmiotowej działce znajduje się w odległości ok. 4,5 m od linii rozgraniczającej teren tej działki od działki nr (...) stanowiącej drogę. Kolejny słup energetyczny znajduje się poza działką nr (...), ok. 3 m od linii granicznej działki, na działce nr (...). W tym miejscu linia energetyczna przestaje mieć charakter napowietrzny i przechodzi w linię energetyczną kablowo - ziemną.

Inwestycja polegająca m. in. na posadowieniu linii 15 kV na przedmiotowej nieruchomości została zrealizowana w oparciu o decyzję z dnia 11.03.2002 r. Wójta Gminy P. Nr (...)(znak (...)) zatwierdzającej projekt budowlany i wydającej pozwolenie na budowę linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV. stacji transformatorowych słupowych oraz przebudowę linii elektroenergetycznych napowietrznych i kablowych niskiego napięcia w msc. P. i K. . gm. P.. Decyzją z dnia 17.01.2003 r. Wójta Gminy P. znak (...) Zakład (...) S.A. Rejon Energetyczny T. uzyskał pozwolenie na użytkowanie linii (...).

W dacie przystąpienia do inwestycji i jej realizacji nieruchomość nr (...) we wsi P. nie miała uregulowanego stanu prawnego, znajdowała się we władaniu Wspólnoty W. P..

W dokumencie (...) inwestora zawierającym zgody na przejście inwestycji przez tereny osób trzecich w poz. 20 - Wspólnota W. P. w odniesieniu m. in. do działki nr (...) w rubryce 8 - „podpis” widnieje zapis „oświadczenie”.

Powyższy zapis odnosi się do pisma ówczesnego Sołtysa Wsi P. z dnia 27.02.2002r., w którym oświadczył on , że: „Wspólnota Gruntowa Wsi P. nie ma wybranego przewodniczącego wspólnoty gruntowej. Jako sołtys zawiadamiam mieszkańców, że będzie budowana linia energetyczna w P. poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń przesłanego zawiadomienia”.

Nieruchomość powoda uzyskała zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, obowiązującym do 31.12.2003r.

Po rozpatrzeniu wniosku powoda z dnia 28.10.2011 r. Wójt Gminy P. decyzją z dnia 13.01.2012r. Nr (...) (...) ustalili warunki zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na zmianie sposobu użytkowania budynku szkoły na cele mieszkalne, na terenie działki o nr ewidencyjnym (...), obręb P., gm. P..

W załączniku nr 1 do w/w decyzji z dnia 13.01.2012r. wielkość strefy technicznej od linii elektroenergetycznej (...) znajdującej się na przedmiotowej działce powoda została określona na 7,5 m z każdej strony przedmiotowej linii, co stanowi pas gruntu środkiem działki na całej jej długości o szerokości 15 m.

W pismach z dnia 19.04.2012r., 8.05.2012r. i 14.06.2012r. (wezwanie przedsądowe) powód zwracał się do pozwanej o usunięcie urządzeń energetycznych składających się na napowietrzną linię elektroenergetyczną średniego napięcia z działki nr (...) lub zmianę ich przebiegu z dotychczasowej lokalizacji na nową w sposób nie powodujący nadmiernej ingerencji w działkę nr (...).

W piśmie z dnia 01.06.2012r. (...) S.A. Oddział (...) m. in. proponowała powodowi zwrócenie się do Rejonu o warunki usunięcia kolizji, wskazując, że: „Po uzyskaniu warunków usunięcia kolizji ewentualna zmiana lokalizacji urządzeń będzie możliwa wyłącznie w przypadku zawarcia ze Spółką umowy i pokrycia wszystkich kosztów związanych ze zmianą lokalizacji urządzeń”.

W pisemnej opinii z dnia 31.01.2014r. biegły sądowy ds. instalacji i sieci elektroenergetycznych H. C. przedstawił i zaopiniował 3 wersje przebudowy linii elektroenergetycznej. Dwie z nich, oznaczone przez biegłego jako W3 i W4, wychodzą z przebiegiem projektowanej linii poza obszar działki powoda. Wersja pierwsza, oznaczona symbolem „W1(W2)~W powoda” polega na: -likwidacji słupa narożnego N o nr (...),

- demontażu słupa krańcowego K (z odłącznikami) o nr (...) i przeniesieniu go w miejsce słupa narożnego nr (...)jako krańcowego,

- ułożeniu linii kablowej po wewnętrznej stronie granic działki powoda o nr (...)o łącznej długości 125 m, w tym 114 m w ziemi (z zapasami na mufy i przy słupie z odłącznikiem) oraz 11 m na słupie.

Za najbardziej korzystna dla stron biegły uważał wersję drugą (W3) przebudowy linii, akceptując także proponowaną przez powoda wersję pierwszą, czyli W1(W2)~W powoda z modyfikacjami polegającymi na możliwie maksymalnym zbliżeniu elementów elektroenergetycznych (kabla i słupa) do granic przedmiotowej działki nr (...) od strony wewnętrznej (k. 395).

Według tej wersji przebudów) po modyfikacjach linia napowietrzna 15 kV zostanie prawie w całości zastąpiona linią kablową. Jedynym elementem napowietrznym pozostanie słup krańcowy z odłącznikami oznaczony nr (...) posadowiony bliżej (niż w wersji niezmodyfikowanej) granicy przedmiotowej działki nr (...) z działką (...) (droga) o około 3,5 m. Słup powinien być tak ustawiony, aby rękojeść napędu odłącznika była dostępna od zewnętrznej strony ogrodzenia działki. Linia kablowa zostanie poprowadzona po stronie wewnętrznej działki w odległości około 1m od granicy z działkami nr (...).

Koszt realizacji powyższego wariantu przebudowy linii elektroenergetycznej, zgodnie z kosztorysem sporządzonym przez biegłego, wyniesie 52.589,86 zł i jest to najtańszy wariant przebudowy linii z wszystkich przedstawionych przez biegłego.

Czasokres realizacji inwestycji wynosi od 1 do 1,5 roku.

Łączny czas wyłączeń linii napowietrznej spod napięcia, czyli czas przerw w zasilaniu odbiorców nie powinien przekroczyć 20 godzin.

Biegły negatywnie ocenił propozycję przebudowy linii poprzez zastąpienie linii napowietrznej kablem ziemnym „po starej trasie”. Linia kablowa podzieliłaby bowiem trwale działkę na dwie części, uniemożliwiając zabudowę na linii kablowej czyli w środkowej części działki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów oraz z rzetelnej i zupełnej opinii biegłego z dziedziny instalacji i sieci elektroenergetycznych mgr inż. H. C..

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jest zasadne i znajduje podstawę prawną w art. 222 § 2 k.c, który stanowi, że przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

Powód S. Z. wykazał stosowanymi dokumentami (wypis aktu notarialnego, odpisy z księgi wieczystej), że jest właścicielem nieruchomości położonej we wsi P. w gminie P., oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...).

Okolicznością bezsporną w sprawie jest, że przez środek tejże działki na całej jej długości przebiega linia średniego napięcia (...). Powoduje to trwałe i istotne ograniczenia właściciela co do sposobu korzystania i zagospodarowania nieruchomości. Należy pamiętać, że własność jest prawem bezwzględny, a jej granice wyznacza art. 140 k.c. Przedmiotowa nieruchomość uzyskała zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne. Powód ma plany inwestycyjne związane z tą nieruchomością, a usytuowanie napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia w centralnej części działki poważnie ogranicza go w sposobie korzystania z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem, o czym świadczą chociażby ustalenia zawarte w decyzji Wójta Gminy P. z dnia 13.01.2012r. o ustaleniu warunków zabudowy. Zgodnie z art. 143 k.c. społeczno - gospodarczego przeznaczenia gruntu nie wyznacza sposób, w jaki z gruntu dotychczas korzystano, ale sposób w jaki właściciel faktycznie i potencjalnie, zgodnie z przepisami prawa, może zgodnie ze swoją wolą z gruntu korzystać (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6.01.2005r. III CK 129/04).

Pozwanej nie przysługuje w stosunku do powoda skuteczne uprawnienie do władania przedmiotową nieruchomością w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej, zakład energetyczny nie posiada także innego tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości powoda.

Podnoszona przez stronę pozwaną okoliczność, że przedmiotowe urządzenia elektroenergetyczne wybudowano w oparciu o prawomocną decyzję pozwolenia na budowę nie oznacza, że legitymuje się ona tytułem prawnym do nieruchomości.

Pozwolenie na budowę jest wydawane, na podstawie przepisów Prawa budowlanego, jednostce organizacyjnej lub osobie, która wykazała prawo do dysponowania nieruchomością. Takie sformułowanie wskazuje, że zgodność budowy z wymaganiami prawa budowlanego nie przesądza o zasadności roszczenia negatoryjnego (tak SN w wyroku z dnia 09.08.2005r. IV CK 82/05; LEX nr 303363). Stanowisko to Sąd Najwyższy podtrzymał w wyroku z dnia 6 maja 2009r. II CSK 594/08 (LEX nr 510969), w którym stwierdził, że stałe korzystanie z linii przesyłowej, polegające na prowadzeniu prac o charakterze konserwacyjnym lub naprawczym zakłada konieczność swobodnego dostępu do tych urządzeń, a tych uprawnień nie gwarantuje uzyskanie pozwolenia na budowę urządzeń przesyłowych jak też zgodność budowy z wymaganiami Prawa budowlanego.

Pełnomocnik pozwanej do pisma procesowego z dnia 11.04.2013r. załączył pismo Wójta Gminy P. z dnia 03.04.2013r., w którym informowano, że „Podczas postępowań administracyjnych przy wydawaniu pozwolenia na budowę i pozwolenia na użytkowanie linii energetycznej, wspólnota gruntowa brała czynny udział i była zawiadamiana na piśmie, o czym świadczą zwrotne potwierdzenia odbioru. Nie wniesiono żadnych uwag, zastrzeżeń ani odwołań od powyższych decyzji”. Powyższe czynności (zawiadomienia) organu administracyjnego związane były z postępowaniem administracyjnym zmierzającym do wydania decyzji w oparciu o Prawo budowlane i należy je odróżnić od postępowania związanego z ochroną prawa własności.

W wyroku z dnia 26.04.2006r. V CSK 20/06 (I.EX nr 198525) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że prowadzenie inwestycji na podstawie odpowiednich zezwoleń władzy budowlanej nie przesądza jeszcze samo przez się o tym, że przy jej realizacji nie mogło dojść do naruszenia prawa własności. Dlatego też nie można z faktu wydania takich decyzji i niezaskarżenia ich przez właściciela nieruchomości wyprowadzić wniosku, że inwestor uzyskał formalną zgodę właściciela na przeprowadzenie inwestycji przez jego grunt.

Jak słusznie podnosi powód, z dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną nie wynika także, że jako ubiegający się o pozwolenie na budowę inwestor legitymowała się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane w odniesieniu do działki nr (...) (aktualnie(...)). Nieruchomość ta znajdowała się wówczas we władaniu Wspólnoty Wsi P.. Ustawa z dnia 29 czerwca 1963r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych przewiduje utworzenie spółki dla jej zagospodarowania i rozporządzania całą wspólnotą, co w tym przypadku nie miało miejsca. Nie było zatem podmiotu uprawnionego do reprezentowania wspólnoty, a tym samym do udzielenia inwestorowi skutecznej prawnie zgody na udostępnienie nieruchomości w celu wykonania linii elektroenergetycznej i ustawienia słupów. Zgody takiej nie może stanowić „Oświadczenie” Sołtysa Wsi P. z dnia 27.02.2002r., w którym informował o wywieszeniu na tablicy ogłoszeń przesłanego mu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie budowy m. in. linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV na nieruchomości nr(...) w P..

Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem pełnomocnika pozwanej, że Gmina P. jeszcze przed realizacją inwestycji posiadała prawo do rozporządzania przedmiotową nieruchomością, gdyż - jak wynika z brzmienia decyzji Wojewody (...) z dnia 20.08.2009r. - nabyła własność m. in. działki nr (...) z mocy prawa z dniem 27 maja 1990r. i inwestycja prowadzona była na podstawie decyzji administracyjnej właściciela gruntu. Co do charakteru i skutków decyzji wydanej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10.05.1990r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) wypowiedział się powód w piśmie złożonym w dniu 27.06.2013r. (k. 164) i Sąd meriti w pełni je podziela. Co się zaś tyczy kwestii organu wydającego decyzję, to należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie zwraca się uwagę na rozdzielność postępowania organów administracji budowlanej przy czynnościach z zakresu administracji publicznej, w tym wydawania decyzji administracyjnych, od cywilnoprawnych oświadczeń woli składanych przez te organy w wyniku realizacji uprawnień właścicielskich. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2013r. I CSK 295/12 stwierdzono m. in., że „Wydając określoną decyzję administracyjną, np. o pozwoleniu na budowę, czy możliwości poprowadzenia drogi pożarowej i usytuowania na niej koniecznych urządzeń, organ administracyjny nie decyduje w żadnym zakresie o prawie własności nieruchomości objętej pozwoleniem na budowę czy zgodą na poprowadzenie po niej drogi pożarowej, nawet jeżeli są to nieruchomości stanowiące jego własność. Osoba uprawniona na podstawie takiej decyzji administracyjnej czy zezwolenia lub zatwierdzenia musi doprowadzić sama do uzgodnienia z właścicielem nieruchomości - także, gdy jest nim organ władzy publicznej wydający wskazaną decyzję - w drodze czynności cywilnoprawnych zakres swojego prawa do korzystania z cudzej nieruchomości.

Reasumując, strona pozwana nie wykazała, w myśl art. 6 k.c., że przysługuje jej skuteczny względem właściciela tytuł prawny do dysponowania nieruchomością powoda.

Przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c. Jednocześnie właścicielowi służy na podstawie art. 222 § 2 k.c. roszczenie negatoryjne, które służy jego ochronie przed bezprawną ingerencją osób trzecich. Zgodnie z art. 140 k.c. właściciel nieruchomości ma prawo do korzystania z niej zgodnie ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, a to uprawnia go m. in. do zabudowy nieruchomości stosownie do planu zagospodarowania przestrzennego (tak SN w wyroku z dnia 6.05.2009r. II CSK 594/08; LEX nr 510969). W tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził także, że stan którego przywrócenia żąda właściciel na podstawie art. 222 § 2 k.c. nie musi być stanem poprzednim, istniejącym przed dokonaniem naruszenia. Może to być stan inny, byleby był zgodny z prawem, a więc nie naruszał bezwzględnie obowiązujących przepisów regulujących sposób korzystania z nieruchomości. Z tych względów trzeba uznać, że w ramach przewidzianego w tym przepisie roszczenia przywrócenia

stanu zgodnego z prawem właściciel, co do zasady, jest uprawniony do żądania nakazania osobie trzeciej, naruszającej jego własność, podjęcia działań prowadzących do zmiany sposobu korzystania z nieruchomości niezgodnego z jego wolą, na inny określony sposób, zgodny z wolą właściciela i zgodny z prawem. Skoro właściciel, zgodnie z art. 222 § 2 k.c., ma prawo żądania zaniechania przez osobę trzecią korzystania z jego nieruchomości w jakikolwiek sposób, to ma tym bardziej prawo do żądania zmiany sposobu korzystania z nieruchomości.

W toku procesu powód wyraził zgodę na przebudowę linii elektroenergetycznej średniego napięcia przebiegającej przez jego działkę nr (...) w P. zgodnie z wersją zawartą w opinii uzupełniającej biegłego. Ta wersja przebudowy linii, jako jedyna spośród wersji przedstawionych przez biegłego, była aprobowana przez stronę pozwaną (vide pismo pełnomocnika pozwanej k. 354-355).

Powyższe skutkowało rozstrzygnięciem jak w pkt 1. wyroku.

Odmowa uwzględnienia roszczenia zgodnego z prawem (art. 222 § 2 k.c.) może nastąpić w okolicznościach wyjątkowych, szczegółowo wskazanych przez stronę podnoszącą zarzut nadużycia prawa podmiotowego i wykazanych w razie sporu. Nie można odmówić ochrony prawa podmiotowego (np. prawa własności) na podstawie zarzutów ogólnikowych niepopartych dowodami (tak SN w wyroku z dnia 09.08.2005r. IV CK 82/05; LEX nr 303363).

Sam fakt prowadzenia przez podmiot naruszający cudzą własność działalności społeczno - użytecznej nie może automatycznie prowadzić do uznania zgłoszonego roszczenia petytoryjnego za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego czy społeczno -gospodarczym przeznaczeniem prawa. W żadnym wypadku art. 5 k.c. nie może prowadzić do unicestwienia roszczenia negatoryjnego (wyrok SN z 10.03.2011r. V CSK 287/10; LEX nr 1129172).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie zgłosiła formalnie zarzutu z art. 5 k.c, konsekwentnie opierając swoje stanowisko co do niezasadności roszczenia powoda na fakcie budowy linii elektroenergetycznej w oparciu o prawomocną decyzję pozwolenia na budowę. Ponadto zdaniem Sądu zarzut nadużycia prawa podmiotowego w analizowanym stanie faktycznym nie miałby racji bytu. Przewidywany czas przerw w zasilaniu odbiorców związany z przebudową linii nie powinien przekroczyć 20 godzin. Sama zaś pozwana w przedmiotowym piśmie z dnia 1.06.2012r. nie kwestionowała technicznych i ekonomicznych możliwości przebudowy przedmiotowej linii elektroenergetycznej średniego napięcia na koszt powoda.

Na podstawie art. 320 k.p.c. Sąd wyznaczył pozwanej 1,5 roczny termin na przebudowę linii elektroenergetycznej, zgodnie z ustaleniami biegłego w tym przedmiocie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. na które złożyła się opłata od pozwu w kwocie 750 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c, polegające na nieprzeprowadzeniu prawidłowo postępowania dowodowego, i nierozważeniu w sposób bezstronny i wszechstronny dowodów z dokumentów co również w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 w zw. z art. 8 oraz w zw. z art. 14 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. 1963, Nr 28, poz. 169) polegającego pomimo uznania przez Sąd I instancji, iż przedmiotowa nieruchomość znajdowała się we władaniu Wspólnoty Wsi P., że wspólnota ta nie działała w formie spółki i tym samym nie doszło do zagospodarowania i rozporządzania całą wspólnotą tj. nie było podmiotu uprawnionego do reprezentowania wspólnoty, a tym samym nie było możliwości udzielenia inwestorowi skutecznej prawnie zgody na udostępnienie nieruchomości w celu wybudowania infrastruktury elektroenergetycznej, co w konsekwencji doprowadziło do wyroku nakazującego demontaż urządzeń elektroenergetycznych.

Wskazując na powyższe, apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, względnie o uchylenie

zaskarżonego wyroku w całości oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Opocznie do ponownego jej rozpatrzenia, a także rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Powód wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona albowiem podniesione w niej zarzuty: uchybień procesowych, tj. naruszenia przepisów art. 232 i art. 233 § 1 kpc oraz obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 25 w zw. z art. 8 i art. 14 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169), są chybione.

Ocenę zarzutów apelacji rozpocząć należy od stwierdzenia, że lektura materiału aktowego wskazuje, iż – wbrew tym zarzutom - Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę w sposób szczególnie wnikliwy, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe – w ramach którego to uwzględnił wszystkie zaoferowane mu przez strony wnioski dowodowe - a zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy poddał wszechstronnej, zgodnej z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania ocenie, odpowiadającej wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 328 § 2 k.p.c. W żadnym też wypadku oceny tej nie można uznać za dowolną i wykraczającą poza granice swobodnej oceny dowodów.

Zauważyć przede wszystkim trzeba, że - wbrew zarzutom pozwanego - Sąd I instancji, oceniając materiał dowodowy, odniósł się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym również do podnoszonych w apelacji dowodów z dokumentów.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy są prawidłowe i zasługują w pełni na akceptację Sądu II instancji.

Z ustaleń powyższych Sąd I instancji wyprowadził też słuszne wnioski składające się na ocenę prawną powództwa pod kątem prawidłowo zastosowanych i wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisów prawa materialnego.

W szczególności zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż pozwany nie wykazał aby służyło mu uprawnienie do korzystania z nieruchomości powoda w zakresie usytuowanych w dotychczasowej postaci i dotychczasowym położeniu urządzeń energetycznych.

Takiego bowiem uprawnienia nie stwarzają dla niego znajdujące się w aktach sprawy decyzje administracyjne, na które się powołuje, a które dotyczą jedynie kwestii pozwolenia na budowę spornych urządzeń, nie dając pozwanemu prawa do korzystania z nieruchomości powoda w zakresie niezbędnym do eksploatacji, remontów i konserwacji tychże urządzeń.

Chybionym jest także wskazany w apelacji zarzut obrazy przywołanych w niej oraz wymienionych wyżej przepisów ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych.

Sąd Okręgowy podziela w pełni także i w tym względzie stanowisko Sądu I instancji, uznając nadto, iż kwestia ta nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w sytuacji, gdy powód jest nowym nabywcą (właścicielem) przedmiotowej nieruchomości, która zmieniła przeznaczenie i istniejące urządzenia energetyczne (linia energetyczna przechodzi praktycznie przez środek działki) w dotychczasowym ich kształcie i położeniu uniemożliwiają lub przynajmniej znacznie utrudniają właścicielowi prawidłowe jej zagospodarowanie. Już zatem sama zmiana powołanych tu okoliczności uzasadnia roszczenie przynajmniej o zmianę przebiegu spornej linii energetycznej.

Nie sposób nie dostrzec również bardzo elastycznego stanowiska powoda, który nie mogąc uzyskać od strony pozwanej zgody na porozumienie w postępowaniu przedsądowym, wystąpił z niniejszym pozwem początkowo domagając się usunięcia spornych urządzeń energetycznych z jego działki a następnie dostrzegając interes także pozwanego ograniczył swe żądanie do przebudowy i zmiany położenia linii energetycznej, godząc się aby przebiegała ona nadal

przez jego działkę lecz aby jej przebieg jak najmniej utrudniał mu zagospodarowanie nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, iż tak zmodyfikowane żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w świetle powołanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawa materialnego i w oparciu o niebudzącą wątpliwości opinię biegłego wybrał najkorzystniejszy - z trzech wskazanych w opinii – wariant przebudowy linii energetycznej, kierując się: wysokością kosztów takiej przebudowy, czasem niezbędnym do jej realizacji, czasem ograniczenia w dostawie energii elektrycznej w związku z przebudową oraz sposobem korzystania z nieruchomości przez jej właściciela i wpływem przebiegu spornej linii na utrudnienia w tym korzystaniu z działki.

Przyjęty przez Sąd sposób przebudowy linii uwzględnia zatem interesy obu stron a dla realizacji nałożonego na pozwanego zaskarżonym orzeczeniem obowiązku wyznaczony został odpowiednio długi termin do jego wykonania.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu, co czyni apelację pozwanego niezasadną i sprowadzającą się jedynie do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu I instancji..

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego jako nieuzasadnioną.